

B. Hoogwerff

Tarwe voor de schuur

VERHALEN UIT HET LEVEN
VAN GODS KINDEREN

Voor Jacob

© 2019 Den Hertog B.V., Houten

ISBN 978 90 331 3004 5

Illustraties: Rino Visser

www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

1. Buigende korenaren – 11
2. Een mislukt plan – 16
3. Ezau wordt Jakob – 23
4. Een dronken man – 28
5. Een Koningsmaal – 32
6. Een gelukkige omkeer – 36
7. Een indrukwekkende begrafenis – 42
8. Gods trouwe zorg – 47
9. Een oefenaar aan de Stougjesdijk – 52
10. Waken bij de schans – 57
- Verantwoording – 64

Buigende korenaren

Het is zondagmorgen. Wat schijnt de zon heerlijk! Het is hartje zomer en het wordt vandaag een prachtige dag. Op het land is het koren rijp geworden. De komende week zullen de arbeiders beginnen met het maaïen.

Neeltje van der Sluis is al vroeg wakker geworden. Meestal staat ze vroeg op, maar vandaag zeker, want ze heeft een mooi plan! Dat plan is pas voor vanmiddag, want vanochtend moeten ze natuurlijk naar de kerk. Dat hoort zo. Maar eigenlijk vindt ze de kerk niet zo belangrijk. De dominee staat wel te preken, maar daar luistert ze nooit goed naar. Ze is altijd blij

als hij 'amen' zegt. Dan is de preek afgelopen en kunnen ze weer naar huis.

De kerk vindt ze maar saai. Maar haar vader en moeder vinden dat het zo hoort. Je moet naar de kerk gaan, bidden en danken. En ook af en toe iets aan arme mensen geven. Als je dat allemaal doet, kom je later vast in de hemel. Dat zegt de dominee ook.

Sommige mensen in het dorp zijn het daar niet mee eens. Maar die mensen vindt Neeltje helemaal niet aardig. Ze zijn zó somber. Steeds maar weer zeggen ze dat je bekeerd moet worden. Vaak komen ze in een groepje bij elkaar om over die din-

gen te praten. En de zondag, dat vinden ze zo'n heilige dag. Dan mag er niks van hen ...

Nou, daar trekt Neeltje zich helemaal niets van aan. Ze heeft juist zo'n mooi plan voor vanmiddag. Neeltje heeft een vriend die later haar man gaat worden. Hij heeft haar verteld dat het koren op hun land er zo mooi uitziet. Daar wil ze samen met hem naar gaan kijken. Anders heeft ze er niets van gezien als het straks gemaaid wordt.

Eindelijk is het middag. Cornelis, Neeltjes vriend, staat al klaar met het rijtuig. 'Niet te hard, hoor,' zegt Neeltje vrolijk als ze instapt. 'Laat het paard af en toe maar stapvoets lopen. Als we rustig rijden, kan ik het koren goed bekijken!' Cornelis lacht en trekt aan de leidsels. Met een schok komt het rijtuig in beweging. Het paard heeft er zin in en even later suist de wind om hun oren. Dat gaat

heerlijk zo!

Onderweg praten ze honderduit. Cornelis wijst naar de gewassen en laat zien hoe goed alles groeit. Dit jaar zal vast heel goed worden, vertelt hij blij. Nog even en de schuren zullen helemaal gevuld worden met tarwe en aardappels.

Tevreden kijkt Neeltje om zich heen. Schitterend is het!

Dat het vandaag Gods dag is, daar denkt ze helemaal niet meer aan. En de preek van vanmorgen is ze al vergeten. Eigenlijk heeft ze daar niets van gehoord. Ze moest in de kerk steeds denken aan dat leuke tochtje van vanmiddag. Heel de dienst heeft ze uitgekeken naar het moment dat de dominee 'amen' zou zeggen. Wat was ze blij toen ze eindelijk dat woordje hoorde ...

Als ze aankomen bij de akker aan de Moerweg, houdt Cornelis de wagen stil. Hier zullen de arbeiders morgen begin-

nen met het maaien van het koren. Neeltje en Cornelis stappen uit. De korenhalmen staan te blinken in de zon. Ze lijken wel van goud.

‘Zie je hoe mooi vol ze gegroeid zijn?’ zegt Cornelis. ‘Daarmee kunnen we veel geld gaan verdienen!’

Maar Neeltje zegt niets terug. Opeens is ze heel stil geworden.

Ze kijkt naar de korenhalmen. Die buigen zich. Ja natuurlijk, ze weet wel hoe dat komt. Als het koren rijp wordt, worden de halmen steeds zwaarder. Dan buigen de halmen naar beneden door het gewicht van de graankorreltjes die erin zitten. Dat heeft ze al veel vaker gezien. Ieder jaar weer. En nu de halmen nog zwaarder zijn dan andere jaren, buigen ze nog dieper.

Neeltje schrikt. Zomaar opeens moet ze ergens aan denken. Die korenhalmen buigen zich ... voor de Heere. En zij? Zij buigt niet voor de Heere. Helemaal niet!

Zij doet de Heere alleen maar verdriet met haar zonden. Op de dag van de Heere is ze voor haar plezier aan het rijden. Nog nooit heeft ze echt haar knieën voor de Heere gebogen.

De Heere spreekt met kracht in haar hart: ‘Gedenk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen.’

Neeltje schrikt omdat ze opeens voelt dat ze nog nooit aan de Heere gedacht heeft. Aan Hem, de grote Schepper van alle dingen, Die het koren heeft laten groeien. Die ook haar geschapen heeft. Ook Neeltje moet eenmaal voor Hem verschijnen. Wie weet hoe snel al. En dan is het haar eigen schuld als Hij tegen haar zegt: ‘Gaaf weg van Mij, gij die niet hebt gewild dat Ik Koning over u zou zijn.’

Neeltje kan niets meer zeggen en staat te trillen op haar benen.

‘Hé, wat is er met je?’ vraagt Cornelis. Hij kijkt haar ongerust aan. ‘Vind je het

koren niet mooi? Het is toch prachtig dat we daarmee zoveel geld gaan verdienen?’ Maar Neeltje barst in tranen uit. ‘Naar huis!’ roept ze. ‘Laten we snel naar huis gaan. Het is vandaag *Gods* dag. Hij is zo goed voor ons. En wij luisteren helemaal niet naar Hem.’

Snel stappen ze allebei weer op het rijtuig. Cornelis kijkt bezorgd naar Neeltje. Ze heeft haar handen voor haar gezicht geslagen. Waarom is ze nu toch opeens zo verdrietig? Hij geeft het paard een tik met de zweep en op een draf galopperen ze naar huis.

Op de boerderij zoekt Neeltje een stil plaatsje op waar niemand haar ziet. Daar valt ze op haar knieën om alles aan de Heere te vertellen. God is altijd zo goed

voor haar geweest. En zij heeft tegen die goede God gezondigd. Hij had haar al lang kunnen straffen, dat zou eerlijk geweest zijn.

O, wat doet de zonde haar nu veel pijn! Neeltje krijgt de Heere lief. En ook Zijn geboden. Wat wil ze nu graag naar de Heere luisteren. Ze krijgt ook eerbied voor Zijn dag. En de kinderen van de Heere, die ze eerst helemaal niet aardig vond, worden haar vrienden.

Het allermooist is dat Neeltje de Heere Jezus leert kennen, Die voor de zonde heeft betaald, is gestorven en begraven. En Die op de eerste dag van de week, op zondag, is opgestaan uit de dood. Dat heeft Hij ook voor Neeltje willen doen! Wat een onbegrijpelijk groot wonder.

Een mislukt plan

‘Wat? Vinden ze onze kerk niet goed?’ Dirk kijkt boos om zich heen naar zijn vrienden. ‘Wat een gezeur. Dat zijn allemaal verzinsels van die fijnen.’

‘Dat is zo, Dirk,’ zegt Jan. ‘Maar die fijnen maken wel grote plannen.’

‘Vertel op, Jan!’ roept Huibert. ‘Jij hebt altijd weer nieuwtjes. Wat zijn die lui van plan?’

‘Nou, hou je vast, jongens.’ Jan kijkt zijn twee vrienden aan. ‘Je weet dat die fijnen niet veel moeten hebben van onze kerk. Ze vinden dat de dominee het niet goed doet, de leer is niet goed, en dit niet en dat niet. Pfff, wat een zeurpieten. Maar nu

willen ze zelf een dominee laten komen!’

‘Wat?! Een dominee laten komen?’ Huibert kijkt verbaasd. ‘Zo’n fijne dominee wil ik wel eens zien.’

‘Maar waar moet dat dan gebeuren?’ vraagt Dirk zich af. ‘Ze hebben toch helemaal geen kerk? Ze zitten altijd in een schuur.’

Jan doet heel geheimzinnig. Hij kijkt goed rond of er niemand in de buurt is. ‘Als het klopt wat ze zeggen,’ fluistert hij, ‘hebben ze helemaal geen kerk nodig.’

‘Kom nou,’ reageert Huibert ongelovig. ‘Je wilt toch niet zeggen dat ze met z’n allen buiten gaan staan blèren? Nou, ik

hoop dat het pijpenstelen regent.' Hij laat er een grote vloek op volgen.

'Mag jij wel zulke lelijke woorden zeggen van je moeder?' vraagt Jan. 'Want jouw moeder lijkt ook wel een beetje op een fijne.'

Huibert wordt rood. Hij weet even niets te zeggen, maar hij herstelt zich snel. 'Jongens, dat laten we niet zomaar gebeuren! We zullen die lui eens flink laten schrikken. Zo erg, dat die dominee nooit meer durft te komen.'

'Ha, dat is een goed plan!' valt Dirk hem bij. 'Maar dat moeten we wel goed voorbereiden. Eigenlijk moeten we eerst wat meer weten.'

'Waar willen ze die dominee laten preken, Jan?' vraagt Huibert.

'Volgens mij in een groot weiland. Maar ik kan het wel aan iemand vragen die meer van de plannen weet. Want die fijnen nodigen elkaar allemaal uit. Het nieuws gaat als een lopend vuurtje door

heel de Hoeksche Waard.'

Die zondagochtend gaan de drie vrienden heel vroeg op pad. Het is nog donker. Ze moeten ver lopen, maar daar geven ze niet om. Alle drie wonen ze op een boerderij aan de Nieuwendijk. Ze hebben gevraagd naar de plaats waar de dominee zal preken. Het is in een weiland dicht bij het dorp Zuid-Beijerland.

In een weiland staat natuurlijk geen preekstoel. Daarom is er op zaterdagavond een boerenwagen neergezet waar de dominee op kan staan. Er zijn een paar mooie kleden over gehangen, zodat je niet zo goed kunt zien dat het een wagen is.

'Jongens, we moeten daar eerst heel voorzichtig om ons heen kijken,' zegt Huibert. 'Niemand mag ons zien. Want als ze ons zien, valt het hele plan in duigen.'

'Weet je wat?' zegt Dirk. 'Als we gewoon op de weg lopen, ziet iedereen ons. We kunnen beter dwars over het land lopen.

Dan moeten we wel over een paar sloten springen, maar dat geeft toch niet?’

Jan gaat een beetje moeilijk kijken. Hij is niet zo lenig als zijn twee vrienden, en kan daarom niet zo ver springen. Maar hij laat zich niet kennen. ‘Ach wat,’ zegt hij onverschillig, ‘als we een nat pak krijgen, maakt dat toch niks uit. Onder die wagen drogen we wel weer op.’

‘Ja, maar denk erom, vriend, dat je stil bent,’ waarschuwt Huibert. ‘Je snuit houden en geen vin verroeren. Afgesproken? Als ze ons horen, mislukt ons plan.’

De vrienden komen steeds dichterbij in de buurt van het weiland. Het begint al lichter te worden. Dan zien ze in de verte de wagen. Er staat een tafel met een lesse naar op. Daar moet die dominee natuurlijk achter staan.

‘Tsjonge, wat zullen ze schrikken,’ lacht Huibert. ‘Wat zullen die lui raar kijken. En wat zal die zogenaamde dominee een smak maken. Haha! Ik geef het sein,

jongens. Als die dominee staat te preken, duwen we met z’n drieën de wagen omhoog. Dan laten we die preker achterover in de sloot vallen. De plons horen we vanzelf. Dan die wagen snel weer neerzetten. En wegwezen ... over de sloot springen ... en dwars over het land maken dat we weggkomen.’

De vrienden kruipen het laatste stukje langs de slootkant. Niemand mag hen zien! Gelukkig is er ook niemand, omdat het nog zo vroeg is. Voordat ze over de laatste sloot springen, kijken ze extra goed rond. Dan neemt Huibert een aanloop en springt naar de overkant. De andere twee volgen. Zo snel mogelijk kruipen ze naar de wagen die als preekstoel moet dienen. Ze verstoppen zich achter de kleden. Ziezo, hier zitten ze veilig.

Rustig wachten ze af. Ondertussen eten ze hun boterhammen die ze hebben meegenomen. Dan horen ze hoe de eerste mensen het weiland op komen. Dirk

heeft een klein gaatje ontdekt in een van de kleden. Daar kunnen ze mooi doorheen gluren. Er komen steeds meer mensen.

‘Tsjonge,’ fluistert Jan. ‘Waar komen al die afgescheidenen ineens vandaan?’

‘Stil ...’ waarschuwt Huibert. ‘Ik hoor wat ... heel dichtbij!’

Plotseling zitten ze alledrie recht over-eind. Er klimt iemand op de wagen! En dan ... een dreun. De wagen schudt heen en weer.

‘Wat zullen we nou hebben?’ fluistert Jan zenuwachtig.

Maar Huibert geeft hem een por en kijkt hem kwaad aan. Waarschuwend houdt hij zijn vinger voor z’n lippen. Hun harten bonzen. Er staat nu iemand op de wagen en ze horen geritsel. Het lijkt wel of er bladzijden worden omgeslagen.

En dan begrijpen ze het. Die dreun was natuurlijk van de grote Statenbijbel die op de lessenaar werd neergelegd. Thuis

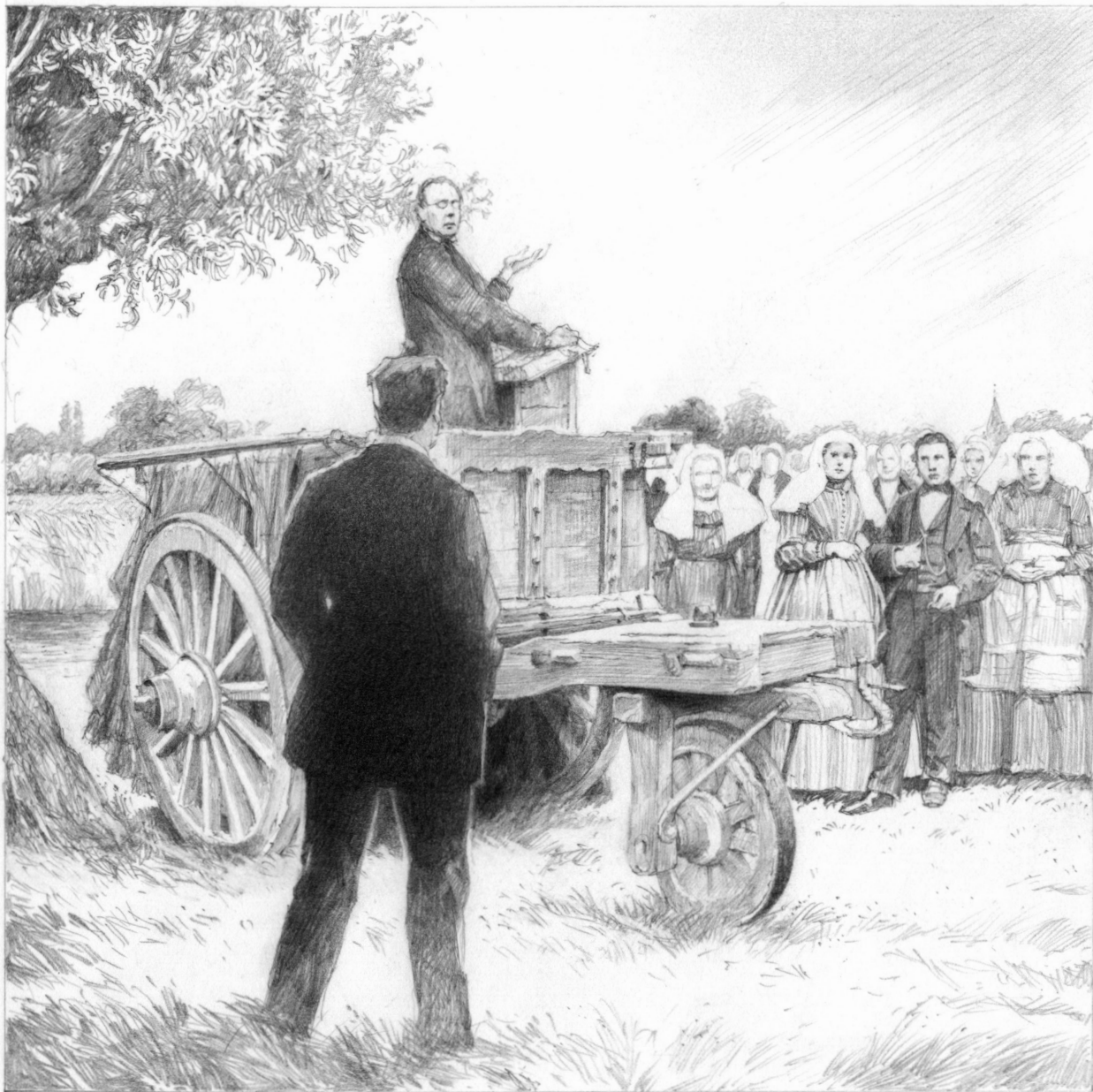
hebben ze ook zo’n oude Statenbijbel. En nu zoekt die man op de wagen het hoofdstuk op dat straks wordt voorgelezen, net zoals in de kerk.

Door het gaatje zien ze dat er nu heel veel mensen in het weiland staan. Misschien wel een paar duizend. De vrienden worden weer wat rustiger. Gelukkig zijn ze niet ontdekt. Het gaat goed zo!

Ze houden hun adem in als er eindelijk iemand begint te praten.

‘Laten we beginnen met het zingen van ...’ Hé, die stem kennen ze. Dat is niet de dominee, maar Hendrik Barendregt. Natuurlijk, die zit in de kerkenraad van de afgescheidenen. Hij leest een hoofdstuk uit de Bijbel.

De vrienden kijken elkaar eens aan. Straks zal de dominee beginnen. Dan kunnen ze natuurlijk niet meteen hun plan uitvoeren. Want hij zal eerst wel gaan bidden en nog een keer laten zingen. Maar dan ... Ze wrijven zich in hun handen van

de pret. Wat zal iedereen schrikken als die dominee straks in de sloot kiept! Net goed. Moeten ze maar gewoon in de kerk blijven. Hun eigen dominee preekt toch ook best? Nee, ze zullen die fijnen eens een lesje leren.

Dan horen ze een andere stem. De jongens veren op. Dat moet de dominee zijn! 'Geliefden, we gaan nu eerst zingen uit Psalm 3, het eerste vers.'

Wat klinkt dat indrukwekkend, als die duizenden mensen gaan zingen ...

Hoe vrees'lijk groeit, o God,
Het saamgezworen rot
Dergenen, die mij drukken ...

Onder de kar kijken twee van de drie vrienden elkaar geschrokken aan. Wat? 'Het saamgezworen rot dergenen die mij drukken'? Opeens voelen ze het in hun hart ... Dat zijn zij! Zij zijn dat saamgezworen rot. Zij willen de mensen laten

schrikken die naar Gods Woord staan te luisteren. Zij zijn opstandelingen tegen God. De mensen zien hen hier niet zitten. Maar ... God ziet hen wel!

Jan kijkt verbaasd naar Huibert en Dirk. Ziet hij dat nu goed? Er rollen tranen over hun wangen. En ... ze doen helemaal niets. De dominee gaat bidden en preken, en Huibert en Dirk luisteren alleen maar. Jan begrijpt er niets van. Hoe lang zitten ze hier nu eigenlijk al? Hij vindt er niks meer aan. Een paar keer probeert hij zijn vrienden in beweging te krijgen. Hij doet net alsof hij in zijn eentje de wagen omhoog wil duwen. Maar ze wenken naar hem dat hij stil moet zijn.

Wat een flauwerds, denkt Jan. Ze zullen toch ook niet fijn geworden zijn?

Na de dienst wachten de vrienden heel lang. Eerst moeten de mensen het weiland verlaten. Eindelijk durven ze tevoorschijn te komen. Gelukkig let niemand op hen.

Ongezien kunnen ze weer weggkomen.

En ... 's middags gaan Huibert en Dirk weer naar het weiland. De dominee preekt dan voor de tweede keer op die zondag. Maar nu verstoppen ze zich niet onder

de wagen. Samen met honderden andere mensen luisteren ze naar de dominee die hun Gods Woord verkondigt. En in hun hart leeft de vraag: 'Wat moeten wij doen om zalig te worden?'